

ΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.—ΕΙΚΩΝ
ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΒΙΟΥ.

ΕΝΩΡΙΣ τὸ πρωῒ ἔξῆλθε τοῦ πανδοχείου Ὁβιδᾶς, ὁ νιὸς τοῦ Ἀβενσίνα, καὶ ἥρχισεν ὁδοιπορίαν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἰνδοστάνης. Ἐνδυναμωμένος ὑπὸ τοῦ ὑπνου, θαρρούντος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου κεντούμενος, ταχέως διέβαινε τὰς κοιλάδας, ἔβλεπε δὲ τοὺς λόφους βαθμηδὸν ὑψουμένους ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ἐνῷ ἐπέρνα, τοῦ ἔθελγαν τὴν ἀκοὴν τὰ ἑωθινὰ τῶν παραδεισείων πτηνῶν ἄσματα, ἔρριπτέο ἀπὸ τὰς τελευταίας πνοὰς τῆς πιπτούσης αὔρας, ἔρραντίζετο δὲ μὲ δρόσον ἔξ ἀρωματοφόρων δασῶν· ποτὲ μὲν ἔθεωρει τὴν οὐρανομήκην δρῦν, ἄλλοτε δ' ἐνέπνεε τοῦ ρόδου τὴν γλυκυτάτην εὐωδίαν· ἐτέρπετο πᾶσα αἰσθησίς αὐτοῦ, καὶ πᾶσα φροντὶς ἔξωρίσθη ἀπὸ τὴν καρδίαν του.

Προέβαινε τοιουτορόπως, ἑωσῦ σχεδὸν ἔφθασεν ὁ ἥλιος κατὰ τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τοῦ ἐμάρανε τὴν δύναμιν ἡ αὐξηθεῖσα θερμότης· περιέστρεψε τότε τοὺς ὄφθαλμοὺς εἰς ζήτησιν ὅδου εὐκολωτέρας. Ἐκ δεξιῶν, ἵδεν ἄλσος τι, φαινόμενον τὰς σκιὰς αὐτοῦ νὰ σαλεύῃ ὡς σημεῖον προσκλήσεως· ἐμβάς, κατεγοητεύθη ἀπὸ τὸ εὐθαλὲς καὶ δροσερὸν τοῦ τόπου. Διόλου δμως δὲν ἐλησμόνησε ποῦ ἀδοιπόρει, ἀλλ' εὐρῆκε μονοπάτιον, ἀνθέων πρασιὰς ἔχον ἔνθεν κάκειθεν, καὶ, ὡς ἐνόμιζε, παράλληλον μὲ τὸν κυριώτερον δρόμον· ὑπερεχάρη δὲ διτὶ τὸ εὐτυχές τοῦτο πείραμα ἰκανοποίησεν αὐτὸν νὰ ἐνώσῃ τὴν ἡδονὴν μετὰ τοῦ ἔργου, καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὰς ἀμοιβὰς τῆς ἐπιμελείας χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ τὰς κακοπαθείας αὐτῆς.

Ἐξηκολούθει λοιπὸν ἔτι νὰ προοδεύῃ, χωρὶς τὴν παραμικρὰν τοῦ ζῆλου αὐτοῦ χάνωσιν, πλὴν διτὶ κάποτε ἴστατο δελεαζόμενος ὑπὸ τῆς μουσικῆς τῶν εἰς τὴν σκιὰν συνηθροισμένων πτηνῶν, καὶ ἄλλοτε διεσκέδαζε συλλέγων τὰ ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ὅδοῦ ἄνθη, ἢ τοὺς ἐπὶ τῶν κλάδων κρεμαμένους καρπούς. Τέλος, τὸ πράσινον μονοπάτιον ἥρχισε νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτοῦ ροπὴν, καὶ νὰ περιστρέφεται ἀναμέσον λόφων καὶ δασῶν, διον πηγαὶ τὸν ἀέρα ἐδρόσισαν, καὶ ρύακες κρημνιζόμενοι ἔλυαν τὴν σιωπήν.

Ἐδῶ σταθεῖς ὀλίγον, ἥρχισε νὰ σκέπτεται, μήπως πλέον δὲν ἡτον ἀσφαλὲς ν' ἀποπλανᾶται τῆς ἐγγνωσμένης λεωφόρου· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς διτὶ τώρα ἡ θερμότης ἡτον εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, καὶ διτὶ τὸ πεδίον ἡτο κονιορτωδεῖς καὶ ἀνωμαλον, ἀπεφάσισε νὰ ἔξακολουθῇ τὴν καινὴν ὅδον, τὴν ὁποίαν ἐστοχάζετο διτὶ μόνον ἔκαμνεν ὀλίγας τινὰς καμπάς διὰ τοῦ τόπου τὸ ἄνισον, ἐπειτα δ' ἐτελείονεν εἰς τὸν κοινὸν δρόμον.

Ἀποδιώξας οὕτω τὴν μέριμναν, ἀνεκαίνισε τὸ βῆμα, ἀν καὶ μετά τινος ὑποψίας διτὶ δὲν προώδευεν. Ἡ τοῦ πνεύματος δὲ ἀνησυχία παρεκίνει αὐτὸν νὰ προσηλοῦται εἰς πᾶν νέον ἀντικείμενον, καὶ νὰ παραχωρῇ εἰς πᾶσαν αἰσθησίν, ἰκανὴν νὰ τέρψῃ ἢ νὰ διασκεδάσῃ αὐτόν. Ἡκροάζετο πᾶσαν ἥχῳ, ἀνέβαινε πάντα λόφον, ἔξ-

κλινεν εἰς πᾶν ῥάκιον, καὶ ἡδύνετο ἀνιχνεύων τὸν δρόμον ἐνὸς σιγαλίου ποταμοῦ, διτὶς μεταξὺ τῶν δένδρων περιεκυλίετο, καὶ μεγίστην ἐπότιζε χώραν δι' ἀναριθμήτων περιστροφῶν.

Εἰς τὰ τερπνὰ ταῦτα αἱ ὥραι παρήρχοντο ἀμέτρητοι· αἱ παρεκτροπαὶ εἰχαν ἡδη συγκεχυμένην τὴν μηνύμην αὐτοῦ, καὶ ἡγνοέι πρὸς τὸ μέρος νὰ ὁδεύσῃ. Ἔστεκε σύννους καὶ τεθορυβημένος, φοβούμενος μὲν νὰ προβῆ, διὰ νὰ μὴν ἀποπλανηθῇ ἔτι μᾶλλον, καὶ μ' ὅλον τοῦτο συναισθανόμενος διτὶ παρῆλθε πλέον ὁ καιρὸς τοῦ παιξειν καὶ βραδύνειν. Ἐνῷ δὲ τοιουτορόπως ἐβασάνιζεν αὐτὸν ἡ ἀδηλότης, νέφη ἐκάλυψαν τὸν οὐρανὸν, ἡ ἡμέρα ἐχάδη ἀπ' ἐμπροσθέν του, καὶ ἀνεμοζάλη αἰφνίδιος συνήθη περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Οἱ κίνδυνος τώρα διήγειρεν αὐτὸν εἰς ταχεῖαν καὶ λυπηρὰν τῆς μωρίας του ἀνάμυνσιν· ἵδε πῶς ἡ εὐδαιμονία χάνεται διτὶς ἡ ἀνάπαυσις ζητᾶται· ἐλεεινολόγησε τὴν γυναικώδη ἀνυπομονησίαν, ήτις παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ ζητήσῃ σκέπτην εἰς τὸ δάσος, καὶ κατεφρόνησε τὴν μικροπρεπῆ περιέργειαν, ήτις ὠδηγήσεν αὐτὸν ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην οὐτιδανότητα. Ἐνῷ δὲ τοιουτορόπως ἐσκέπτετο, ἔγινε μαυρότερος ὁ ἄντος, καὶ κρότος βροντῆς διέκοψε τὴν μελέτην του.

Μόνη σωτηρίας ἐπὶ πάλις ἔμεινε τώρα νὰ ὀπισθοδρομῆσῃ, καὶ νὰ ζητήσῃ ἀνοιγμά τι τοῦ δάσους, διθεν νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πεδίαδα. Ἐπεισε πρηγῆς καταγῆς, καὶ παρέδωκε τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὸν Κύριον τῆς φύσεως. Σηκωθεὶς δὲ πεποιθὼς καὶ ἀτάραχος, στοπευδεν ἐμπροσθεν τὴν ῥομφαίαν ἔχων εἰς τὴν χειρα· διότι τὰ θηρία τῆς ἐρήμου ἡσαν συγκεκινημένα, καὶ πανταχόθεν ἡκούοντο οἱ μεμιγμένοι ὀλοιλυγοὶ τῆς λύστης, καὶ τοῦ φόβου, καὶ τοῦ ὀλέθρου, καὶ τῆς φυχορράγιας· ὅλα τὰ φρικτά τοῦ σκότους καὶ τῆς μοναξίας περιεστοίχουν αὐτὸν· οἱ ἀνεμοὶ ἐβρυχῶντο εἰς τὰ δάση, καὶ οἱ χείμαρροι ἀπὸ τοὺς λόφους κατεκρημνίζοντο.

Οὗτω, ἀμπυχανῶν καὶ τεθλιμμένος, περιεπλανᾶτο εἰς τὴν ἐρήμον, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ ὑπήγαινεν, ἢ ἀν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν προσῆγγιζε μᾶλλον εἰς τὴν σωτηρίαν ἢ τὴν ἀπώλειαν. Τέλος, ὅχι ὁ φόβος, ἀλλ' ὁ κόπος, ἥρχισε νὰ τὸν κυριεύῃ· δυσπνοῶν καὶ τρέμων, ἐμελλεν ἡδη νὰ πλαγιάσῃ τὴν τελευταίαν ἴσως φορὰν, διτὶ τὸν ἔφθασταν διὰ τῶν βάτων ἀκτῖνες ἀμαυροῦ τινὸς λύχνου. Προεχώρησεν εἰς τὸ φῶς, καὶ βεβαιωθεὶς διτὶ προήρχετο ἀπὸ τὴν καλύβην ἐρημίτου, ἔκρουσε ταπεινῶς τὴν θύραν, καὶ λαβὼν ἀδειαν εἰσῆλθεν. Ὁ γέρων παρέθηκεν εἰς τὸν ξένον τὰς δι' ἑαυτὸν συνηγμένας ζωτρορίας, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ὁβιδᾶς μετὰ προθυμίας καὶ εὐγνωμοσύνης μετέλαβε.

Τοῦ δείπνου τελειώσαντος, ‘Διηγήσου με,’ εἶπεν ὁ ἀσκητής, ‘τίνι τρόπῳ κατέτησες ἐδῶ· πρὸ εἴκοσι ἐτῶν κατοικῶ τὴν ἐρήμον ταύτην, καὶ ὅμως ποτὲ πρότερον ἄνθρωπον δὲν ἴδα.’ ‘Ο Ὁβιδᾶς τότε διηγήθη τὰς διοίπορίας αὐτοῦ, χωρὶς νὰ κρύψῃ ἢ νὰ δικαιολογήσῃ τίποτε.

‘Υιε,’ εἶπεν ὁ ἔρημίτης, ‘τὰς σημερινὰς πλάνας καὶ μωρίας, κινδύνους καὶ ἀποφυγὰς, ἅφες νὰ διαπεράσωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας σου. ’Ἐνθυμοῦ ἔτι ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι μιᾶς ἡμέρας ὄδοιπορία. Τὴν πρώταν τῆς νεότητος σπηκονόμεθα εὑρωστοι καὶ εὐέπιδες· κινοῦμεν πρόθυμοι, μετὰ χαρᾶς καὶ ἐπιμελείας, καὶ ὀδεύομεν ὀλίγον εἰς τὴν εὐθεῖαν ὅδον τῆς ἀρετῆς, πρὸς τὰς μονὰς τῆς ἀναπαύσεως. Μετὰ βραχὺ καιροῦ διάστημα ὁ ξῆλος ἡμῶν ψυχραίνεται, καὶ ζητοῦμεν ἐλάφρωσιν τοῦ χρέους μας, καὶ μέσα τινὰ εὐκολώτερα, δι’ ὃν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ αὐτὸ τέλος.

‘Ἀποφασίζομεν ἀκολούθως νὰ μὴ μᾶς τρομάξωσι πλέον μεμακρυσμένα τὰ ἐγκλήματα, ἀλλ’ εἰς τὴν ἴδιαν ἡμῶν σταθερότητα πεποιθότες νὰ πλησιάζωμεν αὐτὰ, χωρὶς δῆμας νὰ τὰ ἐγγίζωμεν. ’Ἐμβαίνομεν οὕτω εἰς τοὺς λειμῶνας τῆς τρυφῆς, καὶ ἀναπαύμεθα εἰς τὰς σκιὰς τῆς ἀσφαλείας. ’Ἐνταῦθα ἡ καρδία μαλακίνεται, καὶ ἡ ἀγρυπνία παύει· τότε μᾶς φαίνεται ἀκίνδυνον ἐν ἄλλῳ βῆμα, καὶ πειθόμεθα εὐκόλως νὰ στρέψωμεν τούλαχιστον τοὺς ὄφελαλμοὺς εἰς τοὺς κάπους τῆς ἥδοντος. Πλησιάζομεν αὐτοὺς μετ’ ἀπορίας καὶ δισταγμοῦ· εἰσερχόμεθα, ἀλλ’ εἰσερχόμεθα δειλοὶ καὶ τρέμοντες· πάντοτε δὲ ἐλπίζομεν νὰ διέλθωμεν αὐτοὺς χωρὶς νὰ χάσωμεν τὴν ὅδον τῆς ἀρετῆς, τὴν ὄποιαν, δι’ ὀλίγον τινὰ καιρὸν, φυλάττομεν ὑπ’ ὅψιν, καὶ εἰς τὴν ὄποιαν προτιθέμεθα νὰ ἐπανέλθωμεν.

‘Αλλὰ πειρασμὸς διαδέχεται πειρασμὸν, καὶ ἀμάρτημα προτοιμάζει δι’ ἀμάρτημα· τοῦ χρόνου προϊόντος, χάνομεν τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀθωότητος, καὶ παραμυθοῦμεν τὴν ἀνησυχίαν ἡμῶν μὲ σαρκικὰς ἀπολαύσεις. Βαθμηδὸν λησμονοῦμεν τὸν πρῶτον μας σκοπὸν, καὶ ἐγκαταλείπομεν τὴν μόνην τοῦ ἡμετέρου βαθμοῦ ἀνάλογον ἐπιθυμίαν. Πειριπλεκόμεθα εἰς ὑποθέσεις, καταβυθίζόμεθα εἰς τρυφάς, καὶ πλανώμεθα εἰς τοὺς λαβυρίνθους τῆς ἀστασίας, ἔωσον τὸ σκότος τοῦ γηρατείου νὰ μᾶς περικαλλύψῃ, καὶ ἀσθένεια καὶ μέριμνα νὰ ἐμφράξωσι τὴν ὅδον μας. Στρέφομεν τότε εἰς τὸν παρελθόντα βίον τοὺς ὄφελαλμοὺς μετὰ φρίκης, μετὰ λύπης, καὶ μετανοίας· καὶ ποθοῦμεν, πλὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποθοῦμεν εἰς μάτην, νὰ μὴν εἴχαμεν ἐγκαταλείψειν τὰς ὄδοις τῆς ἀρετῆς.

‘Ἐνδαίμονες, νιέ μου, δοτοι μάθωσιν ἀπὸ τὸ παραδειγμά σου νὰ μὴν ἀπελπίζωται, ἀλλ’ ἐνθυμῶνται ὅτι, ἂν καὶ παρῆλθεν ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ δύναμις των κατεφθόρη, μένει, μ’ ὅλον τοῦτο, εἰς ἀκόμη ἀγών. διτε πάντοτε ὑπάρχει διορθώσεως ἐλπὶς, καὶ οὐδέποτε μένουν ἀβούθητοι αἱ εἰλικρινεῖς προσπαθήσεις· διτε ὁ πλανώμενος ἐμπορεῖ, τέλος, νὰ ἐπιστρέψῃ μεθ’ ὅλας αὐτοῦ τὰς πλάνας· καὶ διτε ἐνώπιον τοῦ ἐπικαλουμένου ἐνίσχυσιν καὶ γενναιότητα ἐξ ὕψους φεύγονταν οἱ κίνδυνοι καὶ πᾶσα δυσκολία. ’Ταγε τώρα, νιέ μου, εἰς ἀνάπαυσιν· παραδώσου εἰς τὴν φροντίδα τῆς Παντοδυναμίας· καὶ ὅταν σὲ καλέσῃ πάλιν εἰς τὸν κάματον ὁ ὄφελος, ἐκ νέου ἀρχισε τὴν ὄδοιπορίαν καὶ τὴν ζωὴν σου.’

Η ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΕΙΑ, ΠΡΩΤΕΥΟΤΕΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας ἡ Ὁμοσπόνδους Πολιτείας ἀνήκει ὅλον τὸ μέσον μέρος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὡκεανόν. Δὲν κατοικεῖται δῆμας εἰσέτι ὀλόκληρος ἡ ἐκτεταμένη αὕτη χώρα· τὸ δυτικὸν μέρος εἶναι ἀκαλλιέργητος ἔρημος, ὃπου περιπλανῶνται ὀλίγαι μόνον μυριάδες αὐτοῦ. Θόνων Ἰνδῶν· τὸ δὲ ἀνατολικὸν, τὸ κατωκημένον καὶ πεποιητισμένον, διαιρεῖται εἰς ἐπαρχίας ἡ μᾶλλον πολιτείας τὸν ἀρεθμὸν εἰκοσιέξ. Ἐκάστη τῶν Πολιτειῶν ἔχει μὲν διοικησιν ἴδιαιτέραν καὶ ἀνεξάρτητον, μὲ κυβερνήτην ἐπὶ κεφαλῆς· ἀπασιὶ δῆμων εἰρίσκονται συνενωμέναι ὑπὸ κεντρικὴν ἡ ὁμόσπονδον ἀρχὴν, τῆς ὧδοιας καθέδρας εἶναι ἡ πόλις Οὐασιγκτώνεια, κειμένη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Κολομβίας. Διαφέρουσι δὲ κατὰ τὸ μέγεθος αἱ Πολιτεῖαι, αἱ μὲν οὖσαι ὀκταπλάσιαι τῆς Πελοποννήσου, αἱ δὲ ὀλίγον αὐτὴν ὑπερβαίνουσαι.

‘Η περιοχὴ τῆς Κολομβίας, τὴν ὄποιαν ἦδη ἀνεφέραμεν, εἶναι ἀξιοσημείωτος καὶ διὰ τὴν γένεσιν καὶ διὰ τὸν σκοπὸν αὐτῆς. Συνίσταται ἀπὸ μεριδίου τι χώρας ἐκ δύο τῶν μεγαλητέρων ἐπαρχιῶν ἡ πολιτείαν, ἀπεστασμένον ἐξ αὐτῶν, ἀποκεχωρισμένον ἐκ τῆς δικαιοδοσίας των, καὶ διόλου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐθνεκῆς Συνελεύσεως, ἢτοι τῶν γερουσιαστῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ. ’Ἐγινε δὲ τοῦτο, μὲ σκοπὸν νὰ ἐξασφαλισθῶσι τὰ μέλη τῆς Συνελεύσεως,—οἱ ὑπάλληλοι τῆς δημοσπόνδου κυβερνήσεως,—ἀπὸ τὴν τοπικὴν δικαιοδοσίαν ὥποιασδήποτε ἀπλῆς πολιτείας, καὶ ἀπὸ πᾶσαν μὲ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς σύγκρουσιν. Πρὸς τοῦτο, διέταξαν οἱ πρῶτοι νομοθέται τῆς Ἀμερικῆς, νὰ ὑπάρχῃ μικρὰ τις περιοχὴ ἔξω τῆς δυνάμεως ὥποιασδήποτε τῶν πολιτειῶν· οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς ταύτης νὰ μὴ στέλλωσιν ἀντιπροσώπους εἰς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν· νὰ κυβερνῶνται ἀμέσως ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως· καὶ εἰς τὴν περιοχὴν ταύτην νὰ κτισθῇ τὸ Κοινοβουλευτήριον, ἢτοι ὁ οἶκος, εἰς τὸν ὄποιον νὰ συνεδριάσῃ ἡ Ἐθνικὴ Συνέλευσις. Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ἔγιναν.

‘Η περιοχὴ τῆς Κολομβίας εἶναι τετράγωνος, δέκα μιλίων ἔκτασιν ἔχουσα πανταχόθεν. ’Ο ποταμὸς Ποτομάκιος διαρρέει αὐτὴν κατὰ τὸ μέσον· συνίσταται δὲ ἡ περιοχὴ ἐκ μεριδίου ἐπαρθέντος ἀπὸ τὴν Μαριλανδίαν πρὸς ἄρκτον τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἀλλού μεριδίου ἐπαρθέντος ἀπὸ τὴν Βιργινίαν πρὸς νότον. ’Ολόκληρος ἡ περιοχὴ περιλαμβάνει τεσσαράκοντα περίπου χιλιάδας κατοίκων, τρεῖς δὲ πόλεις, τὴν Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Γεωργιούπολιν, καὶ τὴν Οὐασιγκτώνειαν, ὀνομασθεῖσαν οὖτα ἀπὸ τοῦ μεγάλου ἀρχιστρατήγου καὶ προέδρου τῆς Ἀμερικῆς, Washington. Εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην πόλιν εἶναι ὀκτοδομημένον τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς Ἀμερικῆς Κοινοβουλευτήριον.

Τὸ Κοινοβουλευτήριον τοῦτο, ἡ, ὡς κοινότερον λέγεται, τὸ Καπιτώλιον, εἶναι οἰκοδομὴ μεγαλοπρεπεστάτη.